

Evanghelia zilei de duminică: Ispitele lui Isus

Comentariu la Evanghelia din Duminica I a Postului Mare (Ciclul C): „A fost dus de Duh în pustiu timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavol”. Isus îngăduie ca și noi să fim ispitiți, dar ne oferă harul de a învinge ispitele și de a-I arăta astfel iubirea noastră smerită.

Evangelie (Lc 4,1-13)

Plin de Duhul Sfânt, Isus s-a întors de la Iordan și a fost dus de Duh în pustiu timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavol. Nu a mâncat în

zilele acelea și, când ele s-au sfârșit, i-a fost foame.

Atunci diavolul i-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, spune acestei pietre să devină pâine”.

Însă Isus i-a răspuns: „Este scris: Nu numai cu pâine va trăi omul”.

Ducându-l mai sus, i-a arătat într-o clipă toate împărățiile lumii și i-a spus: „Îți voi da toată puterea și măreția lor, pentru că mie mi-a fost dată și o dau cui vreau. Deci, dacă tu te vei închina înaintea mea, a ta va fi toată”.

Și, răspunzând, Isus i-a spus: „Este scris: Pe Domnul Dumnezeuul tău îl vei adora și numai lui îi vei sluji”.

L-a dus apoi în Ierusalim și l-a așezat pe coama templului și i-a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos de aici, căci este scris: Le va porunci îngerilor săi în privința ta ca să te

păzească și: Te vor ține pe mâini ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră”.

Însă Isus, răspunzându-i, i-a zis: „S-a spus: Nu-l vei ispiti pe Domnul Dumnezeuul tău”.

Și, după ce a terminat toată ispitirea, diavolul s-a îndepărtat de la el pentru un anumit timp.

.....

Comentariu

Începem timpul Postului Mare amintindu-ne de cele patruzeci de zile în care Isus a postit în pustiu, la începutul vieții Sale publice. Poporul lui Israel, eliberat din sclavia Egiptului, a fost ispășit în timpul peregrinării sale prin pustie spre Țara Promisă. Acolo unde ei au căzut,

Isus biruiește și ne oferă un exemplu despre cum să învingem ispitele.

Sfântul Luca subliniază că „a fost condus de Duhul în pustiu, unde a stat patruzeci de zile și a fost ispitit de diavol” (Lc 4,1-2). Ispitele nu au fost un obstacol întâmplător, ci au făcut parte din planul lui Dumnezeu, pentru ca noi să învățăm că, la fel ca Isus, și noi vom fi încercați.

Isus simte foamea, iar diavolul, mereu la pândă, profită de această slăbiciune pentru a-L ispiti. Cu doar câteva zile înainte, la botezul primit de la Ioan, Isus a auzit glasul din cer spunându-I: „Tu ești Fiul meu cel iubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea” (Lc 3,22). Oare chiar așa să fie? Diavolul Îi propune să-și satisfacă o nevoie fizică urgentă – foamea –, dar, în același timp, îi sugerează să verifice dacă este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, folosindu-și puterea divină. Este o provocare insidioasă,

dar foarte actuală. Într-o lume în care atâția oameni suferă de foame și urgențele sociale se înmulțesc, nu ar trebui ca Biserica – ca să nu mai vorbim de Dumnezeu Însuși – să se ocupe mai întâi de aceste probleme imediate, lăsând restul pe plan secund? Isus ne arată însă calea cea mai bună: doar dintr-o inimă hrănită de Cuvântul lui Dumnezeu, dreaptă și bună, pot izvorî soluții creative și eficiente.

În continuare, diavolul Îi oferă lui Isus toată puterea și slava lumii, în schimbul unui singur gest de închinare. Îl ispitește să caute puterea și autoritatea, deturnându-și astfel misiunea spirituală. Este tentația de a folosi mijloacele puterii lumești pentru a instaura Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, o ispită cu care s-a confruntat și Biserica de-a lungul istoriei. Întrebarea este una profundă: Ce mijloace trebuie folosite pentru a împlini speranțele

mesianice? Ce oferă creștinismul lumii pentru a-i rezolva problemele? Răspunsul este simplu: nu un sistem politic sau social, ci cunoașterea adevăratului Dumnezeu. „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești” (Lc 4,8), răspunde Isus. Împărățiile ridicate prin ambiția umană se prăbușesc una câte una. Numai când Dumnezeu este recunoscut ca Stăpân și sunt respectate legile Sale, omul poate găsi adevărata sa împlinire.

În cele din urmă, diavolul îi propune lui Isus să facă un gest spectaculos în fața mulțimii adunate în Templul din Ierusalim: să se arunce de pe colțul cel mai înalt, pentru ca îngerii să-L prindă în văzul tuturor. Cu siguranță, dacă ar fi făcut un asemenea miracol, ar fi fost recunoscut imediat drept Mesia. Nu ar fi fost nevoie de un semn clar pentru ca lumea să-L creadă? Această ispită atinge și o preocupare profundă a omului

modern: Cum putem să-L recunoaștem pe Dumnezeu? Putem crede în El fără să fi văzut vreodată ceva extraordinar? Nu este necesar să-I demonstrăm existența prin dovezi vizibile? În realitate, cine îl tratează pe Dumnezeu ca pe un obiect de studiu supus experimentelor de laborator nu-L va putea găsi niciodată. În fața aroganței intelectuale, Isus ne oferă un răspuns clar: smerenia. „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău” (Lc 4,12).

Francisco Varo

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-ispitele-
lui-isus/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-ispitele-lui-isus/) (04.04.2025)